

det ærede Medlem Hr. Holger Andersen indtog dette Standpunkt, for det deler jeg fuldt ud. Det er ikke ud fra nogen fjendtlig Følelse overfor Hr. Cornelius Petersen, at jeg siger det, eller ud fra nogen Hævnfølelse af nogen Art til Trods for, at jeg anser den Bevægelse, han har rejst, for at have gjort overordentlig megen Skade. Men jeg mener, at Forholdene havde udviklet sig saaledes, at en Indskriden var absolut nødvendig, og jeg mener ogsaa, at en Indskriden var humanere, end hvis man havde ladet det blive ved at gaa. Denne Bevægelse, som var kommet langt udenfor Lovens Rammer, vilde jo nemlig ikke være standset, inden man skred ind imod den, og jo længere man ventede hermed, jo mere Fare var der for, at Folk i Ubesindighed lod sig lokke ud i farlige Eventyr, som vilde komme til at svie haardt til dem selv. Det er min Mening, at der var en stor offentlig Interesse i at skride ind, og at det var en Nødvendighed for Samfundet at gøre det. Men det var ogsaa en human Fremgangsmaade overfor dem, der rantes af denne Indskriden, for de havde arbejdet sig ind i en Stemning og ind i Forhold, som de ikke kunde finde ud af igen, før de paa en eller anden Maade blev bremset. Nu lader det jo til, at denne Bevægelse er kommet ind i lovlige Rammer eller søger at komme tilbage til lovlige Former, og det er overordentlig glædeligt; saa vil den ogsaa snart dø hen af sig selv.

Der er endnu et Par enkelte Ting, jeg maa trætte det høje Ting med. Jeg skal gøre det saa kort, som det er mig muligt. Der er først det Spørgsmaal, der blev berørt af flere af de foregaaende Talere, om den saakaldte dobbelte Belastning paa os, fordi vi skal betale baade til den danske Ulykkesforsikring og til den tyske. Jeg synes ikke, det rigtig klart er blevet sagt i de Bemærkninger, der er faldet om dette Spørgsmaal, at man ikke uden videre kan kalde det en Dobbeltbelastning. At man maa betale to Steder samtidig, er ikke Udtryk for, at man er blevet belastet dobbelt, men blot Udtryk for, at Ordningen er sket efter to forskellige Principper. Herhjemme betales der igennem en Præmie, og i Tyskland betalte man i Forhold til de Ulykker, der skete, og Oprævningen kom bagefter. Det, der skete, er altsaa i Virkeligheden dette, at der fra gammel Tid hvilede en Slags Gældsforpligtelse paa de sønderjydske Erhverv fra den tyske Tid, som skulde afvikles, og jeg mener paa en forholdvis lempelig Maade. Jeg kan derfor ikke være med til at stille Krav om, at der skal gives

yderligere Tilskud til os i den Anledning. Hvis man fra anden Side mener, at man kan gaa ind paa det, vil jeg dog selvfølgelig ikke stille mig i Vejen derfor. Men min Mening om dette som om saa mange andre Spørgsmaal er, at vi i Virkeligheden er blevet behandlet paa en overordentlig storlaaet og generøs Maade.

De tyske Toldlove er blevet omtalt her flere Gange. Jeg kan kun slutte mig til de Talere, som har haft Ordet om den Sag. Selvfølgelig ønsker ogsaa jeg, at den danske Regering igennem Forhandlinger skaffer os de bedst mulige Kaar; men jeg vil ogsaa, naar jeg har udtalt det Ønske, tilføje, at der ikke fra min Side er nogen som helst Tvivl om, at der fra den danske Regerings Side paa dette Omraade gøres alt, hvad der staar i den høje Regerings Magt.

Der er en Udtalelse fra det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, som jeg maa komme tilbage til. Jeg glemte den før og vil ikke gerne lade den staa uimodsagt. Det ærede Medlem sagde med Henblik paa alt, hvad der var ofret paa os i Nordslesvig, at der var maaske paa visse Omraader snarere gjort for meget end for lidt. Jeg vil dog nødig have, at man skulde tro, at de Midler, der er blevet anvendt for at støtte os dernede, og som er ydet paa en saa gavmild og højhjertet Maade, er blevet daarligt anvendt og har bidraget til at forøge vore Vanskeligheder. Det tror jeg ikke er Tilfældet. Jeg tror, at selv om der selvfølgelig i Enkeltheder kan være sket Misgreb ved Anvendelsen af saadanne Midler, maa det i det store og hele siges, at disse Midler har hjulpet meget med til Ophjælpning af de sønderjydske Landsdele, og selv om vi i Øjeblikket i den vanskelige økonomiske Situation, vi har, maaske ikke er i Stand til at udnytte de Hjælpe midler, der paa flere Omraader gennem disse Tilskud er skabt, saa skal den Tid nok komme, hvor det viser sig, at der kun er Grund til den største Taknemmelighed for det, der er ydet os. Det er en Fejltagelse at tro, at disse Penge paa nogle Omraader maaske helst maatte have været sparet, og at vi i saa Tilfælde oven i Købet maaske havde siddet bedre i det. Jeg er overbevist om, at en saadan Opfattelse er ikke holdbar. Hvad der ellers er sagt fra forskellige Side om Ønskeligheden af at faa fremskyndet de offentlige Arbejder, som er planlagt, af Hensyn til Arbejdsløsheden, kan jeg selvfølgelig kun slutte mig til dem. Jeg vil dog overfor det ærede Medlem Hr.